

és nem lehetnek *kiválasztottak* és *kárhozatra ítélték*. Egy eszményi menetelésben mindenki gyöngé vállára és apró lépésére szükség van, hogyha a jelen sötét völgyéből a csúcs felé kiáltunk, hogy „van-e némi remény?!“ távolról az Isten mindannyiunk arcára rózsaszínű hajnalt derítsen.

Végül ez a hit arra sarkal, hogy a nagy szerves világrendben a nemzet, mint élet-egység értékeiben kikristályosodjék. Az a rejtett gyöngy legyen, amelyért odaadjuk mindenünket, az egész életünket, csakhogy a gyöngyből kiviruljon az Istenországa.

Simén Dániel.

Feledni ? ...

Húszonkét éve rejtőző szavak,
mint gátjavesztett ár, hullámzanak,
nőnek, dagadnak, szétfeszítik szádat,
mindent kiönt ma tesztet-öltött vágyad,
mit véreddé tett az emlékezet
és elfeledni sohasem lehet.

Hosszú sorokban állanak eléd,
kikben talán erő nem volt elég,
s öngyilkolásba hajszoltak a rémek,
hogy rabbilincset lerázza a lélek ...
A halált-jelző hatalomkezet
feledni?... Nem, nem, sohasem lehet ...

Anyád, hugod csak ungarajka volt,
ha önfeledten magyar dalt dalolt;
Nem hajlott nyelved az idegen szóra?!
Mít elszenvedtél, — te vagy a tudója.
A könnyfakasztó hatalomkezet
feledni?!... Nem, nem, sohasem lehet!

Ha szétparancsolt nemzeti színed
gyalázásáért fellázadt szived
s a harag átokká kellett kitörjön:
gumibot várt rád, tetvek, férgek, börtön...
A sárba-tipró hatalomkezet
feledni?!... Nem, nem, sohasem lehet!...

Hát a szemedre hányt román kenyér,
mit úgy dobtak — elhagyott hitedért?!
Feledheted tán azt a Kőkeresztet,
melyen ezer székely lány lelke reszket?...
A kenyéradó hatalom kezet
feledni?... Nem, nem — sohasem lehet ...

Hogy mart beléd a csattogó agyar!...
Ez voltál mindig: „gaz, cudar magyar!“
Dühödt szája csak gúnyt, szidalmat szórt ki
e drága, áldott, büszke névre: *Horthy*...
A megcsúfoló hatalomkezet
feledni?!... Nem, nem... sohasem lehet!

Krisztus csak egy volt, erdélyi magyar:
gyarló nyelvednek az epe — fanyar!
Ha akarod, hogy érjen még sok század,
hogy magadénak mondhasd a hazádat, —
parancsként fog előtted állani:
Feledni — nem; csak megbocsátani!...

Szamosújvár, 1940. szept. 2.

Fülöp József.

Dávid Ferenc hittani felfogása a „Rövid Magyarázat“ alapján.

Az emberiség haladásának útját romok jelzik. Új kultúrák fundamentumának anyaga sokszor keveredik régi kultúrák romtörmelékével. E romokban gyakran felfedezhetők elavult és megtagadott tekintélyek összezúzott roncsai is, mert az embernek újat kereső szelleme nem egyszer fordul régi tekintélyek ellen és rombol, hogy építhessen. Új építés mindig csak régi épületek lebontásával történhetik. A kultúra örök jelszava: Rombolj, építs!

A XVI. század vallásos reformációja is rombolással kezdődött: *Destruxit tecta Lutherus, muros Calvinus.* A romokon igyekezett minden reformátor felépíteni a saját elgondolása szerint egyedül helyes és igaz hitrendszert. Közben megdöntötték az egyház régi tekintélyeit, de helyökbe újat állítottak: Bibliát és önmagukat. Előbbit akarva és tudatosan, utóbbit nem tudatosan, de néha szándékosan. Ebből az öntudatlan öntekintélyűségből vezethető le lélektanilag az a durva, kíméletlen hang, mi egyes reformátori íratoknak a jellemzője. Ebben a tekintetben Dávid Ferenc kivétel. Szerinte nem egymásnak csúfolásával, szidalmazásával kell keresni a meggyőzetést, hanem szentlélekkel, Istennek ígéjével.

Isten ígéjének magába foglalója, a *Biblia* volt az a reflektor, melynek fénye mellett a XVI-ik század reformátorai dolgoztak. A Biblia tanításainak világosságánál látták meg az álteknélyeknek ama bálványait, melyeket évszázadok sokaságán át emelt a keresztény egyház a legfőbb tekintély: a Krisztus Jézus őrizetére. Sírboldtá változott volt az egyház, melyben Jézusnak holt teteme rejlett, a sírbolt nyílását ezek a bálványok zárták el s előltök hajtottak térdet-fejet azok, kiknek lelke a Krisztus Jézus után vágyódott. E bálványok lerombolása volt a reformáció legfőbb célja, hogy mindenki számára hozzáférhető legyen a krisztusi szellem s feltámadjon az eszme, a lelkeket magasba emelő, megváltó igazi kereszténység eszméje. Ezt, az igaz kereszténység eszméjét ke-